

Arrest

nr. 202 801 van 23 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampsiaan 28
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 1 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 september 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient per brief van 5 oktober 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 1 juli 2016 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 4 augustus 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Nieuwe beslissing na intrekken beslissing dd. 27.06.2016

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2016 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat haar dochter A.R. en schoonzoon hier in België verblijven . Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene de familieband niet bewijst. Een verklaring, noch het louter voorleggen van identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Het aangehaald element dat betrokkene als weduwe financieel volledig afhankelijk is van haar dochter, vormt geen buitengewone omstandigheid. Wij merken op dat het hebben van familie in België een grond tot het verkrijgen van een verblijfsrecht kan zijn maar niet hoeft te zijn. Bovendien blijkt uit het dossier dat betrokkene's dochter sedert 1997 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas in 2004 haar dochter de eerste keer is komen bezoeken met een toeristenvisum, ze deed dit ook nog eens in 2006 en 2009. Zij kan dan ook niet spreken van een jarenlange band in België met haar dochter. Het gegeven dat ze financieel afhankelijk is van haar dochter, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de jarenlange band met haar dochter bewezen is.

Betrokkene beweert dat een eventuele tijdelijk terugkeer naar Kazachstan een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid .

Het gegeven dat betrokkene woonachtig was op het Oekraïense schiereiland de Krim en door het uitbreken van de Krimcrisis, geen aanspraak meer kon maken van enig verblijfsrecht , ze diende terug te keren naar Kazachstan waar zij geen enkele binding. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een nieuwe aanvraag voor een toeristenvisum.

Betrokkene beweert dat de banden met België inmiddels zo hecht zijn geworden dat een verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken, ook hier legt betrokkene geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

De overige aangehaalde elementen (de banden met België hecht zijn geworden en er een integratiewil is) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 1 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster ook op 4 augustus 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“mevrouw,[...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het volgende aan: *“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRm.”*

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg: 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”. Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

2.2.1. De buitengewone omstandigheid

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De eisende partij heeft in haar aanvraag gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen: - Haar verblijf in België sinds 02.07.2015; - De wil tot integratie en de band met België die inmiddels sterk geworden is; - De financiële afhankelijkheid van haar dochter die de Belgische nationaliteit heeft verworven en van haar schoonzoon bij wie zij ook sinds haar aankomst verblijft; - Haar verblijf op het Oekraïense schiereiland de Krim met haar ondertussen overleden echtgenoot en waar zij werd verzocht het grondgebied te verlaten; - Humanitaire redenen,... Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Niettemin dient minstens te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid. De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

2.2.2. Gezins – en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij, een dame ook reeds van een zekere leeftijd, effectieve en genestelde banden heeft met België, geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd ... Zij woont reeds sinds 02.07.2015 in België bij haar dochter die de Belgische nationaliteit heeft verworven en van wie zij volledig financieel afhankelijk is. In deze periode heeft zij haar leven opgebouwd in België en heeft zij met België ook sterke banden ontwikkeld. De integratiewil is manifest aanwezig. Hierbij mag niet vergeten worden dat ze in het verleden ook al minstens drie keer met een toeristenvisum periodes in België heeft verbleven en zij een weduwe van een zekere leeftijd is waardoor de band met haar dochter des te hechter is geworden en zij des te afhankelijker is.

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in haar dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag en in de verschillende actualisaties tezamen een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

Eisende partij heeft gedurende ruime periode haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Eisende partij heeft tijdens haar regularisatieprocedure opgeworpen dat zij effectieve en genestelde banden heeft met België. Ze heeft in het verleden reeds drie maal met een toeristenvisum periodes in België verbleven. Zij woont bijkomend sinds 02.07.2015 in België bij haar dochter die de Belgische nationaliteit heeft verworven en van wie zij volledig financieel afhankelijk is. In deze periode heeft zij haar leven opgebouwd in België en heeft zij met België ook sterke banden ontwikkeld. Haar man is ondertussen overleden, waardoor de band met haar dochter nog sterker geworden is. Bovendien is zij ook de enige van wie zij financieel afhankelijk kan zijn en ook financieel afhankelijk is.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Verwerende partij is zo van oordeel dat zij voor korte tijd toch wel bij iemand zal moeten kunnen verblijven in haar land van herkomst. Hierbij gaat verwerende partij volledig voorbij aan de situatie dat eisende partij aan de specifieke situatie van eisende partij: eisende partij heeft verbleven op het Oekraïense schiereiland Krim welke zij verzocht werd te verlaten en dus Kazachstan reeds eerder had verlaten, aan het feit dat haar echtgenoot overleden is, ze een weduwe is van een zekere leeftijd die helaas niet in staat is om haar zaken zelf afgehandeld te krijgen, wat een aanzienlijke impact heeft gehad op de moeder-dochter relatie en waardoor de band met haar dochter nog hechter geworden is en zij de steun van haar dochter des te meer nodig heeft.

Bovendien gaat verwerende partij een stap te ver door de familiebanden te betwisten in deze beslissing. Verzoekende partij heeft in het verleden reeds drie toeristenvisa ingediend en verkregen en heeft dus reeds drie periodes van verblijf in België achter de rug. In het kader van deze aanvragen werden de familiale banden niet betwist.

Het is dan ook onredelijk en onzorgvuldig en een schending van het motiveringsbeginsel door nu kortweg te stellen dat de familiale banden niet worden aangetoond, terwijl deze vroeger bij eerdere beslissingen van de verwerende partij (in het kader van de toeristenvisa) niet in vraag werd gesteld.

Zomaar terugkomen op eerder ingenomen standpunten, kan niet en schendt bovendien het vertrouwensbeginsel.

Indien verwerende partij bijkomende informatie nuttig achtte, had zij dit dienen te vragen.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd aldus door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

*

Gezien de bovenstaande argumenten en gezien de concrete situatie waarin eisende partij zich bevindt (echtgenoot overleden, verzoek te vertrekken van Krim, Belgische dochter in België en haar volledige financiële afhankelijkheid sinds haar verblijf alhier in België...), valt haar situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoordelijk dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar haar land van oorsprong te repatriëren?

Door te insinueren dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan. Een toeristenvisum aanvragen om terug te keren nadat zij in België een regularisatieaanvraag heeft ingediend, zal tot niets leiden; dit weet verwerende partij maar al te goed. Verwerende partij weet dat de motivering dat het maar om een tijdelijke verwijdering zou gaan, niet aan de orde zal zijn in huidige zaak. Het zal voor onbepaalde tijd zijn.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

2.2.3. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

Daarnaast heeft de verwerende partij bijna alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

2.2.4. Wat betreft de gronden van ontvankelijkheid en gegrondheid

*

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat bepaalde ingeroepen argumenten niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

*

De argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenering van eisende valt helemaal niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij.

De redenen die eisende partij heeft opgenomen in haar schrijven hebben betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

*

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in gegrond.”

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden verwezen naar wat verzoekster hierover heeft uiteengezet in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt omtrent elk van de door verzoekster ingeroepen elementen gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Verzoekster toont niet aan dat voormelde motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel, staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekster ondergaat. (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.5. Verweerder oordeelde in casu dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in het Rijk kan indienen.

2.6. Waar verzoekster een theoretische uiteenzetting geeft over het begrip buitengewone omstandigheden toont zij niet aan dat de verwerende partij in casu een verkeerde invulling gegeven heeft aan dit begrip.

2.7. De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoekster de passage in de eerste bestreden beslissing bekritiseert waarin wordt gesteld dat de familiebanden met de dochter en schoonzoon niet worden bewezen, deze kritiek betrekking heeft op een overtollig motief. Immers blijkt uit een gehele lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder de verwantschap als bewezen heeft geacht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel is niet noodzakelijk, daar een eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

2.8. Verzoekster is niet akkoord met de gemaakte beoordeling van de door haar aangevoerde elementen, waarbij zij in haar verzoekschrift *“de effectieve en genestelde banden”* die zij met België heeft, benadrukt. Waar verzoekster aangeeft dat het duidelijk is dat er in haar geval sprake is van een sterke wil tot integratie, wijst de Raad erop dat de beoordeling van verweerder dat deze hechte band met België en de integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, RvS 8 januari 2015, nr. 11.008 (c), RvS

17 november 2016, nr. 12.210 (c)). Verzoekster toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State moet worden geoordeeld. Het loutere gegeven dat zij het niet eens is met deze visie kan niet volstaan. Ook het gegeven dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet welke elementen behoren tot het ontvankelijkheidsonderzoek en welke behoren tot het gegrondheidsonderzoek, volstaat niet. Verweerder heeft, in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onderzocht of de hechte banden met België en de integratie verantwoordend dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, quod non in casu. Dit houdt geenszins een miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Verzoekster toont ook geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. De Raad wijst er ook nog op dat haar banden met België en haar familiale banden met haar dochter niet ophouden te bestaan ten gevolge van een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Het staat verzoekster vrij deze banden in te roepen in het kader van deze verblijfsaanvraag. Waar verzoekster in dit verband stelt dat een tijdelijke terugkeer niet aan de orde is, omdat zij nooit een toeristenvisum zal krijgen nadat zij alhier een regularisatieaanvraag indiende, betreft dit een hypothetisch betoog. En zelfs indien dit zou kunnen worden aangenomen, wijst de Raad er – zoals tevens in de eerste bestreden beslissing werd gesteld – op dat verzoekster een verblijfsaanvraag conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan indienen. Het is inherent aan deze procedure dat hierop geen behandelingsduur kan worden geplakt.

2.9. Waar verzoekster specifiek ingaat op de familiale band met haar Belgische dochter, waarbij zij in het bijzonder wijst op haar financiële afhankelijkheid ten opzichte van laatstgenoemde, wijst de Raad erop dat hierover in de eerste bestreden beslissing werd gesteld dat verzoeksters dochter reeds sinds 1997 in België verblijft, terwijl verzoekster zelf pas in 2004 haar dochter voor het eerst is komen bezoeken met een toeristenvisum, wat zij opnieuw deed in 2006 en 2009. Verweerder merkt in deze op dat er derhalve geen sprake is van een jarenlange band in België met haar dochter. Door louter te herhalen dat ze driemaal met een toeristenvisum naar België is gekomen, weerlegt verzoekster deze vaststellingen niet. Verder wordt aangegeven dat verzoekster weliswaar financieel afhankelijk kan zijn van haar dochter, doch dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland bij wie zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van de uitkomst van haar verblijfsaanvraag conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dienaangaande dat verweerder volledig voorbij gaat aan haar specifieke situatie, waarbij zij erop wijst dat zij voorheen in Oekraïne verbleef en zodoende Kazachstan reeds eerder had verlaten, dat zij weduwe is en een zekere leeftijd heeft bereikt, waarbij zij niet langer in staat is om haar zaken zelf afgehandeld te krijgen. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Wat betreft het voorafgaand verblijf in Oekraïne in het Krimgebied, waarnaar zij niet terug kan keren, en het gebrek aan bindingen met Kazachstan, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht werd gesteld dat verzoekster hieromtrent geen bewijzen voorlegt. Het louter herhalen van deze omstandigheden, volstaat niet. Verzoekster wijst er nog op dat zij een weduwe van een zekere leeftijd is, doch zij concretiseert niet waarom op grond van deze gegevens niet langer kon worden gesteld dat zij kan terugkeren naar Kazachstan, waarbij het onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen zou hebben in haar herkomstland. De Raad herhaalt dat verzoekster geen enkel objectief bewijs heeft overgemaakt van haar bewering dat zij geen bindingen meer heeft met haar herkomstland, noch blijkt op basis van de voorliggende stukken dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op familie/vrienden/kennissen om haar te assisteren bij de afhandeling van haar zaken in haar herkomstland. Verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot intussen is overleden, doch blijft in gebreke concreet aan te geven op welke wijze deze omstandigheid de motivering van de eerste bestreden beslissing onderuit zou halen. Verzoekster stelt enkel dat de band met haar dochter ten gevolge hiervan nog hechter is geworden, doch hierboven is reeds uiteengezet dat verzoekster deze affectieve band kan inroepen in kader van het gegrondheidsonderzoek van haar verblijfsaanvraag in haar herkomstland. Het opnieuw louter poneren dat zij sedert het overlijden van haar echtgenoot de steun van haar dochter des te meer nodig heeft, volstaat niet. De Raad kan enkel opmerken dat verzoekster geen objectief bewijs bijbrengt inzake de bewering dat zij enkel een beroep kan doen op haar dochter voor de nodige ondersteuning en dat het derhalve niet mogelijk zou zijn een beroep te doen op familie/vrienden/kennissen in het herkomstland. De Raad benadrukt in deze dat het aan de aanvrager van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toekomt voldoende concreet aan te geven waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan en tevens zijn verblijfsaanvraag te stofferen met alle door hem nuttig geachte documenten. Het staat in deze verzoekster vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de nodige bewijsstukken inzake het gebrek aan banden met Kazachstan en de omwille van haar leeftijd noodzakelijke ondersteuning door haar Belgische dochter. Verzoekster kan niet de verwachting koesteren dat de Raad de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing vaststelt, op

basis van een ongestaafd betoog. De Raad kan voorts als annulatierechter niet in de plaats van de verwerende partij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging gaan beoordelen op grond van overtuigingsstukken die ze voor het eerst toevoegt aan haar verzoekschrift en dus niet aan de beoordeling van de verwerende partij werden voorgelegd.

2.10. Verzoekster stelt meermaals dat het aan verweerder is om bijkomende inlichtingen te vragen over haar situatie, maar hierin kan zij niet worden gevolgd. Het komt aan de aanvrager toe zijn verblijfsaanvraag te stofferen met alle door hem nuttig geachte overtuigingsstukken, waarbij er geenszins enige verplichting op verweerder rust om, indien hij vaststelt dat de overgemaakte stukken niet voldoende zijn, enig initiatief te nemen om alsnog de ontbrekende bewijsstukken te doen overmaken. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop zij zich beroept, ook op haar rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat zij hieraan niet heeft voldaan.

2.11. Voor wat betreft de opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel, laat verzoekster na te duiden wat de grondslag is van haar verwachting dat de verwerende partij haar aanvraag ontvankelijk zou verklaren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.12. Verzoekster lijst de elementen die haar zaak kenmerken op en is de overtuiging toegedaan dat er in casu wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Hiermee geeft ze weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). De Raad ziet ook niet in op grond waarvan verweerder "*de bal mis [slaat]*", door de door verzoekster aangevoerde elementen afzonderlijk te beoordelen. Verzoekster betoogt dat het geheel van de omstandigheden een nog zwaarder karakter heeft, doch de Raad ziet niet in waarom de beoordeling van het geheel van de aangevoerde omstandigheden tot een ander resultaat kan leiden dan de beoordeling van elke van deze omstandigheden waarvan is vastgesteld dat deze niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoekster toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke, disproportionele of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

2.14. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept.

2.15. De Raad wijst erop dat in het kader van een gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36), opdat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning volstaat te dien einde niet. Zoals hierboven reeds vastgesteld brengt verzoekster geen objectieve bewijsstukken aan, waaruit dergelijke bijkomende factoren van afhankelijkheid kunnen worden afgeleid. Het louter poneren dat haar concrete situatie – waarbij zij wijst op het gegeven dat zij weduwe is, dat zij werd verzocht de Krim te verlaten en dat zij volledig financieel afhankelijk is van haar Belgische dochter – wel degelijk ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM, volstaat niet.

2.16. Zelfs indien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven zou kunnen worden aangenomen, wijst de Raad erop dat verzoekster nooit is gemachtigd langer van drie maanden in het Rijk te verblijven, zodat er geen sprake is van een inmenging in haar gezinsleven en er zich geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM opdringt. Verzoekster toont verder niet in concreto het bestaan aan van ernstige hinderpalen die verhinderen dat zij haar gezinsleven met haar dochter en schoonzoon kan verder zetten in haar herkomstland, noch toont zij aan waarom haar private belangen – die eruit bestaan het verder op onwettige wijze in België te verblijven om haar gezinsleven met haar dochter en schoonzoon verder te onderhouden – zwaarder zouden doorwegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit het handhaven van de verblijfsreglementering. Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod

inhouden om op het Belgische grondgebied te verblijven. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij ze niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoekster toont niet in concreto aan waarom er in haar geval anders over zou moeten worden geoordeeld, minstens blijft zij in gebreke hiervan de nodige objectieve bewijzen voor te leggen. Waar verzoekster de tijdelijkheid van de terugkeer in twijfel trekt, waarbij zij stelt dat haar geen toeristenvisum meer zal worden afgeleverd, herhaalt de Raad dat dit enerzijds een hypothetisch betoog betreft en dat het anderzijds verzoekster vrij staat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet aan te vragen.

2.17. De sociale bindingen met België die verzoekster ontwikkeld zou hebben vanaf 2015 toen ze na een visum voor kort verblijf besloot te blijven in België, zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan of minstens toe te laten dat zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging in België kan indienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.18. Verzoekster voert verder nog volgend betoog ten aanzien van de tweede bestreden beslissing:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat voor zoveel als nodig bovenstaande argumenten ook tegen het bevel om het grondgebied te verlaten worden ingeroepen.

Dat in elk geval moet worden geoordeeld dat met de verschillende argumenten die eisende partij heeft ingeroepen in de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, waaronder het privé- en gezinsleven die zij heeft met haar Belgische dochter van wie zij financieel afhankelijk is, niet werden beantwoord in het bevel, terwijl verwerende partij hiervan kennis had.”

2.19. Losstaand van de vaststelling dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de arresten van de Raad die geenszins betrekking hebben op de verhouding tussen een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat hierboven reeds is gebleken dat verzoekster de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing niet heeft aangetoond. Haar betoog dat bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing

tevens het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, kan derhalve niet worden gevolgd.

2.20. Waar verzoekster nog verwacht dat in het bevel om het grondgebied te verlaten zou worden vermeld dat *“dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag”*, ziet de Raad niet in waarom dergelijk motief zich zou opdringen. Beide beslissingen zijn gestoeld op hun eigen juridische en feitelijke overwegingen. Het enkele gegeven dat beide beslissingen op dezelfde dag zijn getroffen, maakt nog niet dat de onontvankelijkheidsbeslissing duidelijk aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hoe dan ook, volstaat het dat in het bevel om het grondgebied te verlaten, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum en derhalve binnen dertig dagen het grondgebied dient te verlaten. Deze motivering is voldoende schragend. Er kan niet worden ingezien waarom verweerder in het kader van huidig bevel om het grondgebied te verlaten nogmaals diende te motiveren aangaande de aangevoerde elementen in het kader van de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster nog stelt dat *“de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren”*, ziet de Raad niet in wat zij hiermee bedoelt.

2.21. In de mate dat verzoekster nog stelt dat de argumenten ingeroepen tegen de eerste bestreden beslissing tevens worden ingeroepen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

Het betoog, ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA